

Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten
Tweede kamer

Openbare zitting van 13 september 2016

Dossiernummer TB-020-2009

In de zaak van:

de heer X,
wonende te ...,

hebbende als raadsman mr. Y,
advocaat te ...,

spreekt de tweede kamer van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten de volgende beslissing uit:

1. Voorgaanden.

De tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent, eerste kamer, sprak op 17 juni 2009 de volgende beslissing uit:

- gelet op de artikelen 456 e.v. Ger. W.;
- stelt vast dat de tuchtprocedure niet op geldige wijze werd ingesteld voor wat betreft de in de aangetekende oproepingsbrief d.d. 24 september 2008 vermelde feiten en tenlasteleggingen opgenomen onder randnummer 1.1 t.e.m. 1.7, 2.1 t.e.m. 2.6, 3.1. t.e.m. 3.9, 3.11 en 3.12, 4.1 en 4.2, 5.1 t.e.m. 5.3, 6, 7.2, 8.1 en 8.2; spreekt mr. X derhalve vrij van voormelde feiten en tenlasteleggingen;

- verklaart de in de aangetekende oproepingsbrief d.d. 24 september 2008 vermelde feiten en tenlasteleggingen opgenomen onder randnummer 7.1 niet ten genoegen van recht bewezen; spreekt mr. X derhalve vrij van voormelde feiten en X tenlasteleggingen;
- verklaart de in de aangetekende oproepingsbrief d.d. 24 september 2008 vermelde feiten en tenlasteleggingen opgenomen onder randnummer 3.10 en 8.3 ten genoegen van recht bewezen; zegt dat mr. X aldus inbreuk heeft gepleegd op de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid, die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen en een behoorlijke beroepsuitoefening moeten waarborgen; legt mr. X uit dien hoofde als tuchtsanctie een schorsing op voor een termijn van vier maanden;
- begroot de op de bewezen feiten en tenlasteleggingen toerekenbare kosten op € 100, en verwijst mr. X in dit deel van de kosten.

Bij aangetekend schrijven d.d. 30 juni 2009 heeft de stafhouder van de Orde van Advocaten bij de balie van ... tegen deze beslissing hoger beroep ingesteld, en dit wat de vrijspraak betreft voor tenlastelegging nummer 7.1.

Bij aangetekend schrijven d.d. 6 juli 2009 heeft X tegen deze beslissing hoger beroep ingesteld, en dit tegen zijn veroordeling voor de tenlasteleggingen 3.10 en 8.3.

De tuchtraad van beroep, eerste kamer, oordeelde bij beslissing van 22 april 2010:

- dat de tuchtprocedure geldig werd gevoerd, er geen stukken uit het tuchtdossier geweerd dienden te worden, en hij bevoegd was om de zaak ten gronde te behandelen,
- dat de zaak in voortzetting werd gesteld naar de zitting van 27 mei 2010.

Op de zitting van 27 mei 2010 werd de zaak op verzoek van de raadsman van X uitgesteld naar de zitting van 24 juni 2010. Op deze zitting werd de zaak behandeld.

De tuchtraad van beroep besliste op 21 oktober 2010 het volgende:

- verklaart het beperkt hoger beroep van de stafhouder van de Orde van Advocaten bij de balie te ... gegrond, en dat van mr. X ongegrond;
- vernietigt, binnen de perken van de hogere beroepen, gedeeltelijk de beslissing van de eerste kamer van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied bij het Hof van beroep te Gent d.d. 17 juni 2009;
- en opnieuw rechtsprekend, zegt dat de feiten onder de randnummers 3.10 en 8.3 van de tenlastelegging bewezen zijn gebleven en dat de feiten onder het randnummer 7.1 van de tenlastelegging bewezen zijn bevonden, en spreekt voor het geheel van deze bewezen verklaarde tenlasteleggingen een effectieve schorsing uit voor een termijn van één jaar;
- stelt vast dat mr. X bij beslissing d.d. 29 juni 2004 van de Raad van de Orde van Advocaten bij de balie te ..., zetelend in tuchtzaken, reeds veroordeeld werd tot een schorsing van zes maanden, en beslist, toepassing makend van art. 460, eerste lid Ger. W., dat mr. X wordt geschrapt van het tableau;
- beveelt de secretaris over te gaan tot kennisgeving conform artikel 468 § 1 Ger. W.

Bij arrest van het Hof van Cassatie, gewezen op 17 juni 2011, werd deze beslissing vernietigd. Het Hof beval dat van dit arrest melding diende te worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing. De zaak werd verwezen naar de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten, anders samengesteld.

Het Hof van Cassatie vernietigde de beslissing van 21 oktober 2010 op grond van de volgende overweging:

“3. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat:

- de beslissing van de tuchtraad van beroep van 15 december 2004 het hoger beroep behandelde van de door de Raad van de Orde op 29 juni 2004 genomen beslissing;

- deze beslissing van 15 december 2004 het hoger beroep van de eiser ontvankelijk en ten dele gegrond verklaart onder meer als volgt: “Bevestigt voor het overige de bestreden beslissing met dien verstande dat voor de bewezen gebleven tenlasteleggingen thans een schorsing wordt opgelegd van een maand”

4. Door aldus de beslissing tot schrapping van het tableau op grond van artikel 460, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek, te steunen op een beslissing van 29 juni 2004 van de Raad van de Orde waarbij de eiser een schorsing van zes maand werd opgelegd, terwijl die beslissing werd hervormd in hoger beroep door de beslissing van de tuchtraad van beroep van 15 december 2004, die oordeelde dat voor de bewezen gebleven tenlasteleggingen slechts een schorsing van een maand wordt opgelegd, verantwoordt de tuchtraad van beroep zijn beslissing niet naar recht.

Het middel is in zoverre gegrond’.

Bij beslissing van de tuchtraad van beroep, tweede kamer, van 13 november 2011 werd de zaak, na cassatie, in voortzetting gesteld op de zitting van 27 juni 2012. Dit gebeurde op verzoek van de raadsman van X. Er werd beslist om het arrest van het hof van beroep te ..., zetelend in de strafzaak lastens X, af te wachten.

Op de zitting van de tuchtraad van beroep van 27 juni 2012 werd de zaak uitgesteld naar de zitting van 19 december 2012. Dit gebeurde op verzoek van de raadsman van X. Er was slechts op 11 juni 2012 arrest geveld door het hof van beroep te .... Dit arrest was nog niet definitief.

Op de zitting van 19 december 2012 werd de zaak op verzoek van de raadsman van X *sine die* uitgesteld. Hij deelde mee zich in cassatie te voorzien tegen het arrest van het hof van beroep te ... van 11 juni 2012.

Bij schrijven van 25 februari 2016 deelde de stafhouder een kopie mee van het arrest van 27 mei 2014, waarbij het cassatieberoep tegen het arrest van het hof van beroep te ... van 11 juni 2012 werd afgewezen.

De zaak werd behandeld op de zitting van de tuchtraad van beroep van 10 mei 2016.

X werd van deze zitting in kennis gesteld met een aangetekend schrijven van 15 maart 2016.

Pro – stafhouder Z bracht verslag uit.

Procureur – generaal P verleende advies.

Mr. Y, die X vertegenwoordigde, heeft gepleit. Hij legde een conclusie neer.

De debatten werden gesloten verklaard. De zaak werd in beraad genomen.

2. Beoordeling.

2.1. Wat de beweerdde verjaring betreft.

De stafhouder heeft kennis gekregen van de feiten van het dossier 23341 door de klacht bij de stafhouder, voor ontvangst afgestempeld op 11 juni 2007.

In het dossier 23341 is aan X kennisgeving gedaan in de zin van art. 458 § 1, tweede lid Ger.W. bij brief d.d. 26 september 2007, aangetekend verzonden op 27 september 2007, en voor ontvangst ondertekend door X op een niet nader bepaalde datum, maar met terugzending van het ontvangstbewijs op 6 oktober 2007.

Er is bijgevolg geen verjaring ingetreden.

2.2. Wat het hoger beroep van de stafhouder betreft.

De stafhouder van de Orde van Advocaten bij de balie te ... heeft bij aangetekend schrijven van 30 juni 2009 hoger beroep ingesteld wat betreft de vrijspraak voor de tenlastelegging onder het nummer 7.1.

Onder nummer 7.1 van de tenlastelegging wordt X vervolgd in het dossier 23341 voor de volgende feiten:

“In dit dossier meldt Mr. M bij brief van 7 augustus 2007 dat u zijn cliënt de heer B in de gevangenis te ... zonder medeweten van zijn raadslieden zou hebben benaderd en 2 keer 25.000,00 euro zou hebben ontvangen onder belofte dat hij zeer spoedig in voorlopige vrijheid zou worden gesteld, wat in de praktijk onmogelijk was. De uitleg die u hieromtrent in uw brief van 16 oktober 2007 aan uw stafhouder verstrekte was eerder vaag en onsamenhangend en u ging, ondanks de ernst van de feiten, niet in op een uitnodiging van de stafhouder om hieromtrent een gesprek te hebben.”

Die feiten en deze tenlastelegging werden door de tuchtraad niet bewezen bevonden, zodat X hiervan werd vrijgesproken.

De tuchtraad van beroep acht de aldus omschreven feiten van de tenlastelegging wel degelijk naar recht bewezen.

De tuchtraad van beroep stelt vast dat X door het hof van beroep te ..., rechtsprekend in correctionele zaken, bij arrest van 11 juni 2012 werd veroordeeld voor deze feiten tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van € 11.000, waarbij de tenuitvoerlegging van de uitgesproken hoofdgevangenisstraf werd uitgesteld voor 6 maanden.

Het Hof van beroep te ... oordeelde dat X zich schuldig had gemaakt aan het misdrijf van oplichting ten nadele van B en K door een akkoordverklaring te bekomen met betrekking tot een ereloonovereenkomst ten bedrage van € 50.000 in uitvoering waarvan door B en K 2 x een bedrag van € 25.000 werd afgegeven.

Het hof van beroep oordeelde dat gebleken is dat X schromelijk misbruik heeft gemaakt van zijn status van advocaat om B te overtuigen dat hij in de mogelijkheid was om hem vervroegd vrij te krijgen, hoewel dat in de praktijk gelet op de toenmalige stand van de reglementering onmogelijk was en hij ten dien einde B ertoe gebracht heeft hem een ondertekend document af te geven dat een verbintenis inhield tot het betalen van € 50.000.

Vervolgens heeft X misbruik gemaakt van de naïviteit en de ontredde van de familie en heeft hij zich een geldsom van € 25.000 laten afgeven waarvoor hij, op een los notablaadje, een ongedateerd ontvangstbewijs heeft ondertekend en dit op aandringen van K.

Er werd daarna door B een tweede geldsom overhandigd onder de nieuwe voorwendselen dat er problemen waren gerezen ten gevolge van de actualiteitssituatie van de problematiek van de vervroegde vrijstelling en de bemoeienissen bij de diensten van de strafuitvoering in ...

Bij zijn bezoeken aan de gevangenis heeft, volgens het Hof van beroep te ..., X misbruik gemaakt van het natuurlijk vertrouwen dat een gedetineerde, die zich in een kwetsbare positie bevindt, heeft in zijn raadsman, die hem dan nog een vervroegde invrijheidstelling voorspiegelde die onmogelijk op een normale wijze kon worden waargemaakt en waarvoor overigens niets is ondernomen.

Tegen de uitspraak van het Hof van beroep te ... werd door X weliswaar een voorziening in cassatie aangetekend, maar deze voorziening werd door het Hof van Cassatie afgewezen.

In “beroepsconclusies” die door de raadsman van X werden opgesteld ter gelegenheid van de behandeling van de zaak voor de tuchtraad van beroep in 2011, maar die hernomen werden en opnieuw neergelegd werden op de zitting van 10 mei 2016, wordt geconcludeerd tot afwijzing van het hoger beroep van de stafhouder.

Deze conclusies houden echter geen rekening met het feit dat inmiddels X in een definitief arrest van het hof van beroep te ... veroordeeld werd voor feiten van oplichting in een zaak waarin hij als advocaat de belangen van zijn cliënt diende waar te nemen.

De feiten waarvoor X strafrechtelijk werd vervolgd en veroordeeld vormen eveneens een ernstige tuchtrechtelijke inbreuk en zijn naar recht bewezen.

2.3. Wat het hoger beroep van X betreft.

Bij aangetekend schrijven van 6 juli 2009 heeft X tegen de beslissing van de tuchtraad hoger beroep ingesteld en dit tegen zijn veroordeling voor de tenlasteleggingen 3.10 en 8.3.

De klacht van de heer T d.d. 27 februari 2007 betreft de handelwijze van X en van P waarbij:

- beiden hem in een zaak van tenuitvoerlegging van een uitvoerbaar (Nederlands) vonnis in België aan het lijntje hadden gehouden;
- beiden in antwoord op een e-mailbericht van november 2006 hadden gesteld dat alles in orde zou komen;
- X hem na zes maanden tegen alle afspraken een provisie vroeg van € 1.000;
- M. P geschrappt was als advocaat, wat aan klager nooit werd verteld;
- klager zich gedupeerd voelt door X en door P;

Aan X werd kennis gegeven door de stafhouder van die klacht en van de aanstelling van mr. V met volle onderzoeksbevoegdheid bij brieven van 10 december 2007. Bij brief van 15 april 2008 heeft de onderzoeker aan X laten weten dat hij als inbreuk op de deontologie had weerhouden o.m. sub 8: *“misleiding van cliënten door samen op te treden met een advocaat die geschrappt werd terwijl de indruk werd gegeven dat deze nog steeds als advocaat werkzaam is”* en sub 8.3 *“uit het dossier 23131 blijkt dat u samenwerkte met voormalig advocaat P nadat deze van het tableau was geschrappt.”*

De omschrijving van de feiten sub 8.3 kadert in de klacht van T en betreft geen nieuwe feiten, die een afzonderlijke kennisgeving in de zin van art. 458 § 1, tweede lid, Ger. W. behoeften, zodat X niet met reden kan volhouden dat hij door die omschrijving van de feiten werd verrast en bovendien werd hem door de onderzoeker uitgenodigd om daarover zijn standpunt kenbaar te maken en zijn verdediging te laten kennen.

Het middel dat de tuchtvervolgging inzake deeldossier 23131, tenlastelegging randnummer 8.3, onontvankelijk zou zijn wegens miskennis van art. 458 § 1, tweede lid, Ger. W., en

zou zijn verjaard omdat geen deugdelijke formele kennisgeving van het ware voorwerp van het onderzoek in dat dossier zou zijn gedaan, heeft geen grond.

De tuchtraad voor advocaten heeft in de bestreden sententie terecht beslist, en dit op grond van pertinente vaststellingen die in de sententie worden vermeld op de bladzijden 14 en 15 ten aanzien van randnummer 8.3 van de tenlastelegging, dat deze tenlastelegging bewezen was en dat X wel degelijk zijn cliënt T misleid heeft door op te treden samen met P die als advocaat geschrappt was.

Die vaststellingen zijn in hoger beroep voor de tuchtraad van beroep niet weerlegd en blijven staande zodat de tuchtraad van beroep de oordeelkundige motivering van de bestreden beslissing op dit punt tot de zijne maakt.

X heeft in het dossier 23131 (tenlastelegging 3.10) aan de verzoeken van de stafhouder bij brieven d.d. 11 april 2007 en 29 augustus 2007 geen gevolg gegeven en de brief van de stafhouder d.d. 28 februari 2007 laattijdig beantwoord, namelijk op 11 juni 2007 waardoor hij zijn deontologische verplichtingen heeft miskend en inbreuken heeft gepleegd op de beginselen van de waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen, zoals ook door de tuchtraad in de bestreden sententie terecht werd vastgesteld.

Ook omtrent deze tenlastelegging werd X uitgenodigd zijn standpunt te laten kennen en verdediging te voeren en heeft hij dat kunnen doen.

De feiten onder randnummers 3.10 en 8.3 van de tenlastelegging blijven derhalve bewezen en vormen een deontologische inbreuk. De feiten zijn een advocaat onwaardig en niet verenigbaar met de principes van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid en het principe van een behoorlijke beroepsuitoefening zoals bedoeld in art. 456 Ger. W.

2.4. Wat het argument van de redelijke termijn betreft.

Bij de behandeling van de zaak voor de tuchtraad van beroep op de zitting van 10 mei 2016 heeft de raadsman van X voorgehouden dat de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak van zijn cliënt inmiddels verstreken zou zijn.

Dit argument werd ter zitting enkel mondeling opgeworpen en is niet terug te vinden in de beroepsconclusie die ter zitting werd neergelegd en trouwens een kopie uitmaakt van de conclusie die reeds in 2011 voor de tuchtraad van beroep werd neergelegd.

Het principe van de redelijke termijn, in tuchtzaken, houdt in dat een tuchtoverheid verplicht is om in een tuchtzaak binnen een redelijke termijn, uitspraak te doen.

De vereiste van redelijkheid dient beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden van het dossier.

Bij beslissing van de tuchtraad van beroep van 13 november 2011 werd de behandeling van de tuchtzaak tegen X in voortzetting gesteld naar de zitting van 27 juni 2012. Dit gebeurde op verzoek van de raadsman van X.

Er werd beslist om het arrest van het Hof van beroep te ..., met betrekking tot de strafzaak lastens X, af te wachten.

Op de zitting van de tuchtraad van beroep van 27 juni 2012 werd de zaak, op verzoek van de raadsman van X, uitgesteld naar de zitting van 19 december 2012.

Vastgesteld werd dat op dat ogenblik het arrest uitgesproken door het hof van beroep te ... nog niet definitief was.

Op de zitting van 19 december 2012 werd de zaak dan, eveneens op verzoek van de raadsman van X, uitgesteld, deze keer *sine die*.

De raadsman deelde toen mee zich in cassatie te voorzien tegen het arrest van het hof van beroep te ... van 11 juni 2012.

Bij schrijven van 25 februari 2016 deelde de stafhouder een kopie mee van het arrest van 27 mei 2014 waarbij het cassatieberoep tegen het arrest van het hof van beroep te ... van 11 juni 2012 werd afgewezen.

Ingevolge deze mededeling werd de zaak vastgesteld op 10 mei 2016, waarop de zaak werd behandeld.

De behandeling van de tuchtzaak kan worden uitgesteld tot na de strafrechtelijke vervolging die tegen de betrokkene met dezelfde feiten werd ingesteld.

In casu blijkt dat de behandeling van de zaak verschillende malen, en dit op verzoek van de verdediging, werd uitgesteld en uiteindelijk *sine die* werd uitgesteld omdat er nog steeds geen definitieve uitspraak was in de strafzaak. Aangezien de feiten op zich door X werden betwist (zie conclusies neergelegd op 10 mei 2016) was het redelijk om een definitieve uitspraak door de strafrechter af te wachten. Het was de verdediging zelf die hierop aandrong. De zaak werd daarom verschillende keren uitgesteld op verzoek van de verdediging.

De behandeling van de strafzaak heeft inderdaad enige tijd genomen, ook al omdat de verdediging, zoals haar recht is, alle rechtsmiddelen heeft aangewend.

De handelwijze in tuchtzaken om een definitieve beslissing op strafrechtelijk gebied af te wachten is op zich gerechtvaardigd en vormt geen aanleiding om te besluiten tot een overschrijding van de redelijke termijn, zeker niet wanneer dit gebeurt op verzoek van de vervolgde advocaat.

Op het ogenblik dat de beslissing, waarbij het Hof van Cassatie de cassatievoorziening verwierp, aan de tuchtraad in beroep werd overgemaakt, met name op 25 februari 2016, werd onmiddellijk een zitting bepaald, met name op 10 mei 2016. Op deze zitting werd de zaak behandeld.

Bij de beoordeling van de beweerde overschrijding van de redelijke termijn moet de houding en het belang van de betrokkene zelf mee in overweging worden genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene zelf steeds heeft gevraagd dat de behandeling van zijn zaak op tuchtrechtelijk gebied zou worden uitgesteld tot er uitsluitel zou zijn over de strafzaak.

Daarenboven dient vastgesteld dat X reeds met ingang van 30 juni 2011 op eigen verzoek werd weggelaten als advocaat bij de Orde van Advocaten te ....

X is inmiddels dus reeds bijna 5 jaar geen advocaat meer.

Hij toont niet aan in welke mate zou kunnen worden beweerd dat zijn belangen zouden geschaad zijn door de enkele omstandigheid dat slechts nu uitspraak gedaan wordt, ingevolge de hogervermelde geciteerde omstandigheden, over zijn zaak.

De tuchtraad van beroep voor advocaten komt dan ook tot de vaststelling dat er, in deze, geen reden is om aan te nemen dat de redelijke termijn bij de behandeling van de tuchtprocedure is overschreden.

2.5. Besluit

De tuchtraad van beroep voor advocaten stelt dat de feiten onder de randnummers 3.10 en 8.3 van de tenlasteleggingen na nieuw onderzoek bewezen zijn gebleven en dat de feiten onder randnummer 7.1 van de tenlastelegging in de hierboven aangeduide mate bewezen zijn bevonden.

De tuchtraad van beroep oordeelt dat voor de aldus bewezen feiten enkel de zwaarste tuchtstraf kan worden uitgesproken en dat derhalve de tuchtstraf van de schrapping van het tableau moet worden opgelegd.

X heeft op ergerlijke wijze misbruik gemaakt van het vertrouwen dat B in hem had gesteld. Van een correct advocaat moet worden verwacht dat hij een cliënt, die gedetineerd is, en zich dus in een bijzonder precaire positie bevindt, niet voorspiegelt dat hij in vrijheid zal worden gesteld indien deze mogelijkheid onbestaande is. Nog minder kan worden aanvaard dat een advocaat het daarbij voorstelt dat “connecties in ...” moeten worden aangesproken, d.w.z. omgekocht. Dat een advocaat, zogenaamd om dit doel te bereiken, zich een bedrag van maar liefst € 50.000,00 cash⁵ laat overhandigen, is in alle opzichten ronduit verwerpelijk.

X heeft de meest essentiële beginselen van de deontologie miskend. Zijn gedrag is een advocaat onwaardig. Hij heeft het vertrouwen dat de bevolking in de advocatuur moet kunnen stellen schaamteloos miskend. Hij heeft uitsluitend onrechtmatig gehandeld met als enig doel zichzelf te verrijken. Hij heeft daarbij gehandeld zonder enig normbesef.

2.6. Wat de kosten betreft.

De tuchtraad veroordeelde X tot de kosten, begroot op € 100.

Op dit punt hervormt de tuchtraad van beroep de beslissing van de tuchtraad.

Art. 460 laatste lid Ger. W. bepaalt: “*De tuchtraad kan in zijn beslissing de kosten die voor het onderzoek en voor het onderzoek ter terechtzitting werden gemaakt ten laste leggen van de betrokken advocaat*”.

Art. 460 Ger. W. geeft geen nadere omschrijving van wat onder deze kosten begrepen moet worden. Uit Parl. St. Kamer nr. 1724/001,21 blijkt dat o.m. de kosten van een boekhoudkundig onderzoek of een sekwester worden bedoeld (J. Stevens, art. 460, in J. Stevens e.a., *Balie. Commentaar Boek III Ger.W.*, Mechelen, Wolters Kluwer Belgium, 2013, p. 315, nr. 9).

De tuchtraad van beroep oordeelt dat de kosten en uitgaven, gemaakt door de stafhouder of door wie door de stafhouder als onderzoeker werd aangeduid (art. 458 § 1 Ger. W.) en de kosten en uitgaven, verbonden aan de behandeling van de zaak door de tuchtraad of door de tuchtraad van beroep, geen kosten zijn, zoals bedoeld in art. 460 Ger. W. Het betreft immers geen externe kosten die voor het onderzoek of voor het onderzoek ter terechtzitting werden gemaakt. Het betreft integendeel kosten die inherent zijn aan de organisatie van de tuchtprocedure.

De kosten die in de beslissing van de tuchtraad ten laste werden gelegd van X zijn geen kosten die voor het onderzoek of voor het onderzoek ter terechtzitting werden gemaakt in de zin van artikel 460 laatste lid Ger.W.

Om deze redenen,
de tuchtraad van beroep,

Verklaart het hoger beroep van de stafhouder van de Orde van Advocaten bij de balie te ... gegrond, en het hoger beroep van X ongegrond.

Vernietigt, binnen de perken van de hogere beroepen, gedeeltelijk de beslissing van de eerste kamer van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent van 17 juni 2009.

En opnieuw rechtsprekend, zegt dat de feiten onder de randnummers 3.10 en 8.3 van de tenlastelegging bewezen zijn gebleven en dat de feiten onder randnummer 7.1 van de tenlastelegging bewezen zijn bevonden.

Spreekt voor de bewezen verklaarde tenlasteleggingen de schrapping van het tableau uit.

Vernietigt de beslissing van de eerste kamer van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent d.d. 17 juni 2009 in zoverre het de kosten t.b.v. € 100 ten laste legt van X.

Aldus uitgesproken door de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten te Brussel, op de zitting van 13 september 2016.

Hebben deelgenomen aan de behandeling en de beraadslaging:

de heer Johan Boon, voorzitter,
en de assessoren

- mr. Philippe De Jaegere
- mr. Edward Pieters
- mr. Stephan Vaninbroukx
- mr. Stany Wens

De assessoren hebben deze beslissing allen ondertekend voor de uitspraak.

Philippe De Jaegere

Edward Pieters

Stephan Vaninbroukx

Stany Wens

Waren aanwezig bij de uitspraak:

de heer Johan Boon, voorzitter
en mr. Ludo Kools, secretaris

Johan Boon

Ludo Kools